

i og for sig anses for at være en Skam. Jeg tvivler derfor om Muligheden af denne Tankes Gennemførelse og har ikke nogen Sinde kunnet give min Stemme til de Forslag, som ere fremkomne i denne Retning. Jeg erkender dog, at de betegne et meget væsentligt sædeligt Fremskridt — desværre kun rent teoretisk set.

Ganske anderledes stiller det sig derimod, naar man som Forslagsstillerne rent stryger Flaget, naar man bestemmer sig til at opgive Grundsætningen om Utugtserhvervets Strafbarhed og fjerner den ofte omtalte § 180, det luftige Gevandt, som paa en ganske vist højst ufuldkommen Maade skjuler den lidet tiltalende Sandhed, at Utugtserhvervet faktisk er tilladt efter dansk Lov, med andre Ord, naar man, som de Herrer Forslagsstillere i Virkeligheden gør, ganske aabent tillader Indførelsen af lovhjemlet Prostitution. Gaar man den Vej, er Ophævelsen af al Kontrol ikke paa nogen Maade selvfølgelig; saa bliver Forholdet nærmest det, at Utugtserhvervet bliver en Næring som alle andre Næringer, en Næring, der, om den end ikke er ubetinget lovlig, saa dog i alt Fald er ubetinget straffri, men en Næring, som ganske vist naturlig bliver bunden Næring, og som nærmest maa henføres under Loven af 10de Marts 1852, der omhandler de sundhedsfarlige Næringsveje; thi hvad man end kan mene om denne Næringsvej, kan der jo ikke være Tvivl om det sundhedsfarlige ved den saavel for dem, der udøve den, som for Kundene; det er derfor en Selvfølge, at naar man gaar den Vej, de Herrer gaa, nødes man til at indføre Kontrol. Jeg ser i det hele taget ikke, hvad stort der kan opnaas ved at ophæve Kontrollen. Der er raabt højt om, at det var demoraliserende at beholde Kontrollen; thi derved vilde man komme til at give dem, der søge Skøger, en Slags Garanti for disses Smittefrihed, og det skulde fremme Usædeligheden. Jeg tror ikke, det har meget at sige, thi naar først Lidenskab taler, saa tier Fornuft. Jeg tvivler derfor i høj Grad paa, at Frygten for Smitte skal afholde Folk fra at søge prostituerede Kvinder, helt afsat fra, at man jo i vor fremskredne Tid har Veje til at begaa Utugt og dog undgaa Smitte. Det er for saa vidt af mindre Betydning; men Konsekvensen af hele denne Tankegang forekommer mig egentlig at føre til, at man skulde fremme Udbredelsen af den veneriske Smitte saa meget som muligt for derved at fremme Sædeligheden. Utugt skulde være i den Grad farlig, man skulde være saa vis paa at blive smittet, naar man

indlod sig med disse Kvinder, at man lod sig afholde derfra. En saadan Betragtning vilde kun daarlig stemme med den strenge Kontrol med smittede, som Loven af 1874 har indført, og som de ærede Forslagsstillere saa langt fra have forkastet, at de tværtimod have optaget den paa ny og til Dels skærpet den. Jeg synes, det er en besynderlig Tankegang at ville fremme Sædeligheden ved at indjage Frygt for Smitte. Det forekommer mig ganske anderledes fornuftigt og naturligt at helbrede og derefter om fornødent, saa vidt muligt, kontrolere, saaledes som Forslagsstillerne ogsaa ville, og i Konsekvens med denne Tankegang maa de nødvendigvis komme til det Resultat, at man maa kontrolere Kvinder, der drive Utugt som Erhverv, idet det er hævet over al Tvivl, at der paa dette Punkt findes en saadan Fare for Smitte som ikke noget andet Sted; thi der kan ikke være Tale om, at nogen Mand kan drive Utugt i et saadant Omfang som Skøgerne, ikke heller nogen Kvinde, som ikke fristes af Vederlaget. Derfor er der stor Fare for Smitte hos Skøgerne, og vil man Smitten til Livs, maa man finde sig i at indlade sig paa Kontrol med dem.

Hvad der gælder om den legemlige Smitte, gælder i samme Grad om den moralske Smitte. Det gaar ikke an at give los paa alle mulige Baand over for disse Kvinder. Det gaar ikke an at gaa saa vidt, som man vil komme, hvis man følger de Herrer Forslagsstillere, man kan ikke tillade disse Kvinder at færdes ganske uhindret og opføre sig, som de ville, paa Gaden, naar de blot undgaa utvetydig Opfordring til Utugt. Jeg er ganske overbevist om, at de kunne finde deres Interesse i at nøjes med de tvetydige Opfordringer, som ikke kunne rammes af det Forslag, som de Herrer have stillet. Jeg tror heller ikke, det ret vel gaar an, at Samfundet skal staa ganske værgeløst over for saadanne Forhold som, at en Skøge har yngre Søstre i Huset hos sig, saa at de blive Vidne til, hvad der foregaar slige Steder. Jeg tror ikke heller, det gaar an, at de kunne færdes uhindrede paa Kaféer og lignende Steder, eller at de have Børn hos sig. Kort sagt, en Masse af de Bestemmelser, som findes i det ganske vist højst uappetitlige Regulativ, vi have for slige Forhold, kunne efter min Opfattelse ikke paa nogen Maade undværes.

Jeg har, i hvad jeg nu har udviklet, nærmest haft kjøbenhavnske Tilstande for Øje; jeg har tænkt mig, hvorledes For-